No. 10.

VLISSINGSCHE  COURANT.

Vrijdag 23 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte-, en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

Wij hebben heden brieven uit Algiers ontvangen, doch welke niets nieuws behelzen. Het duidelijkste, wat daar uit blijkt, is dat de Franschen, na eenen veldtogt van drie maanden, zoo weinig vorderingen gemaakt hebben, dat men thans aankondigt, dat *Abd-el-Kader* niets minder in den zin heeft, dan het stichten van een Arabisch koningrijk in het midden van Algerië.

De werklieden van Liverpool hebben in hunne *meeting* het volgende verklaard, dat « daar zij geen ander middel hadden om zich selve, hunne vrouwen en kinderen het noodige levensonderhoud te verschaffen, dan door de opbrengst van hunnen arbeid en een batig weekgeld, zij plegtig protesteren tegen het instandhouden der koornwetten, welke in dit ongelukkig jaargetijde, bij het vooruitzigt van een gebrek aan levensmiddelen, door het sluiten der havens voor den invoer derzelve, den aanvoer van voorraad beletten, de prijzen verhoogen en de werkzaamheden verminderen, waarvan zij als vrije engelsche onderdanen alleen willen leven."

De openbare aandacht is in geheel Duitschland gevestigd op twee voorstellen door den prins *van Wrede* bij de kamer der rijksraden van Beijeren overgelegd. Het eerste voorstel is gerigt tegen de verdere vermeerdering der kloosters in dat rijk (daar bestaan er reeds meer dan twee honderd) en vooral tegen de vestiging der paters Redemptoristen. Het tweede voorstel strekt, om de ministers en andere hooge staats-ambtenaars door eene wet verantwoordelijk te doen verklaren.

Naar men zegt, is de geest, welke zich onder de pruissische armee, vooral in betrekking tot de bewegingen van den tegenwoordigen tijd vertoont, nu laatstelijk meermalen het onderwerp van overweging en beraadslaging bij de regering geweest, en, zoo het schijnt, is men overeengekomen, om denzelven in het vervolg aan een strenger toezigt, met name over al de persoonlijke betrekkingen van den officiers-stand, te onderwerpen. In dien zin is ook dezer dagen eene koninklijke kabinets-order uitgevaardigd, die verleden Zondag aan al de officieren der brigade bij de parool is medegedeeld geworden. Volgens dezelve is voortaan den regements-kommandanten de onbeperkte volmagt verleend, om over de officieren in al hunne met de zedelijkheid in betrekking staande levensverrigtingen het oog te houden, hun het spelen, schulden maken en alle ongeoorloofde verkeering te beletten, en hierbij zoo streng te werk te gaan, dat zelfs de hulp der policie ingeroepen kan worden. De regements-kommandanten daarentegen moeten het besluit genomen hebben, tegen deze bepaling, met name zoo ver het aanwenden der policie tot regeling van de persoonlijke betrekkingen der officieren betreft, een vertoog bij Z. M. in te leveren, hetwelk, naar men als gewis hoort verzekeren, waarschijnlijk eene levendige ondersteuning en voorspraak, van den kant van den prins van Pruisen ondervinden zal. Deze aangelegenheid trekt voor het oogenblik de algemeene oplettendheid in groote mate tot zich. — Bij de regering schijnt het stellig voornemen te bestaan, te beletten, dat de pruisische officiersstand aan eenige, tot godsdienst of staatsbestuur betrekkelijke bewegingen van den tijd verder deel neme.

Het oppergeregtshof te Lucern heeft den 9. januarij het besluit genomen, dat er niet alleen met de vervolging tegen *Jacob Müller* als *natuurlyken* bedrijver van den moord van den raadsheer *Leu* zal voortgegaan worden, maar dat ook het proces tegen den beschuldigden *intellectuëlen* bewerker van het misdrijf, zelfs na de veroordeeling van *Müller*, zal voortgezet worden. Eene zoodanige onderscheiding schijnt zeker zonderling.

Te Rome verhaalt men dat de paus bij de ontvangst van den keizer van Rusland gezegd heeft, dat hij zich gelukkig achtte lang genoeg te hebben geleefd, om eenen zoo mogtigen souverein de waarheid te kunnen doen hooren. De keizer, eenigzins verrast door deze inleiding, antwoordde, dat men niet moest geloof hechten aan al hetgeen de dagbladen mededeelen; maar de Heilige Vader vertoonde hem vervolgens documenten, die het bewijs leverden, dat de couranten maar al te zeer de waarheid hebben gesproken. De keizer beriep zich op de wetten des rijks. Dat zijn menschelijke wetten, hernam de paus, Uwe Majesteit kan dezelve veranderen en ik gevoel mij verpligt tegen dezelve te protesteren. Wij beide, Sire, zijn souvereinen, maar met dat verschil, dat gij de wetten van Uw rijk kunt veranderen, en dat ik in die van het mijne niets mag of kan veranderen. Wij beide zullen voor den Hoogsten Regter verschijnen, maar Uwe Majesteit vermoedelijk na mij; beide zullen wij rekenschap van onze regering moeten afleggen. Deze gedachte legt mij de pligt op, mijne getrouwe kinderen, die in uwe staten leven, te verdedigen. Door deze woorden, die door eene verhevene uitdrukking van kracht en smart vergezeld waren, werd de keizer levendig getroffen. Hij greep de hand van den paus en kuste dezelve herhaalde malen met eerbied en ontroering. Hij beloofde onderzoek te zullen in het werk stellen, en bevelen uit te vaardigen, volgens de wenschen van den paus. Geheel Rome verhaalt deze bijzonderheden. Het overige van het onderhoud is onbekend.

De jongste berigten uit Noord-Amerika hebben te Londen eenen zeer slechten indruk gemaakt. De *Morning Chronicle* zegt, dat men onmogelijk langer kan ontveinzen, dat de betrekkingen tusschen Engeland en de Vereenigde Staten in groot gevaar zijn van verbroken te worden. De dagelijks oprijzende daadzaken verminderen trapsgewijze het vertrouwen der wijze en bezadigde mannen aan beide zijden van den Atlantischen Oceaan, welke het eerst voor onmogelijk hielden, dat twee volken elkander den oorlog aandeden voor een grondgebied, welks bezit zelfs de kosten der toebereidsels niet zal goed maken. Volgens een particulier schrijven aan een voornaam handelhuis van Antwerpen, begon de koophandel de nadeelige uitwerksels der geschillen over het Oregon-gebied te gevoelen, en op al de markten van Noord-Amerika heerschte zeker *malaise*.

ENGELAND.

— Woensdag heeft in de kolenmijn bij Newport (Monmouthshire) eene geweldige uitbarsting van gas of *feu grisou* plaats gehad. Op het oogenblik van de uitbarsting waren 150 werklieden in de mijn. Men heeft reeds 14 lijken uit de mijn gehaald; het getal dergenen, die niet te voorschijn zijn gekomen, bedraagt 35, en deze zullen alle wel zijn omgekomen.

FRANKRIJK.

— Men zegt, dat de post van Parijs naar Rodes in de nabijheid van laatstgenoemde stad is aangehouden, en dat de boosdoeners 68,000 francs hebben geroofd. In het district Morvan is eene zoo groote hoeveelheid sneeuw gevallen, dat de posten en andere rijtuigen niet dan met de grootste moeite kunnen circuleren.

BELGIE.

— De drukpers-processen gaan in Holland hunnen gang. Het gouvernement speelt daar een zeer gevaarlijk spel: *Felix van Maanen* zou dit des noods kunnen getuigen, en de minister *van Hall*, ware hij wijs, zou uit de ervarenis van het in 1830 gebeurde voordeel kunnen rapen. Dan, het schijnt zoo eeuwig te moeten geschapen blijven, dat de lessen der ondervinding voor koningen en ministers altoos doode letters zullen wezen. (*Antw. N.*)

— Dingsdag jl. zijn te Douai twee echtelieden in bed dood gevonden. Deze hadden, vóór zij zich ter ruste begaven, den kagchel met coke gevuld, en de pijp bijna digt gemaakt. De damp, daaruit voortkomende, had beide doen stikken. Vreemd was het, dat een jong kind, in den wieg liggende, gerust lag te slapen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 19. Januarij. Heden morgen verspreidde zich in doorgaans wel geïnformeerde kringen het gerucht, dat, aangezien de moeijelijkheden, bij de benoeming van eenen nieuwen minister van binnenlandsche zaken ondervonden, bij de aanstaande aftreding van den heer baron *Schimmelpenninck*, het portefeuille *ad interim* aan Z. Exc. den minister van financiën zal worden opgedragen! — Men meent zelfs te weten, dat de heer *Schimmelpenninck* reeds het ministerie heeft verlaten; althans lieden, die bij Z. Exc. ter audiëntie wilden gaan, hebben hem niet meer aan het hôtel kunnen te spreken krijgen.

NIJMEGEN, 16. Januarij. Gisteren nacht werd alhier een aanmerkelijke diefstal gepleegd, die daarom merkwaardig is, omdat hij voorviel op eene plaats, waar men die niet had verwacht. Er werd namelijk ongeveer ƒ1500 meest aan goud geld gestolen, bij eene vrouw, die des morgens kolenasch, koffijdik enz., aan de huizen ging ophalen en uit onderscheidene fondsen bedeeld werd; de dieven hebben 2 horologiën laten liggen, en de politie heeft tot nog toe vruchteloos gepoogd, de daders te ontdekken.

— Men verneemt dat een deurwaarder, in het arrondissement Amersfoort, mishandeld is geworden onder Odijk door *** aan wien hij een exploit te beteekenen had. Gemelde *** na zijne vrouw en kinderen buitenshuis te hebben gezonden, zou de deurwaarder tegen den grond hebben geworpen, en voor het vuur, op de plaat hebben nedergelegd; men voegt er bij, dat bij die gelegenheid ribben van den deurwaarder gebroken zijn. Zaturdag !!. zou de dader der mishandeling in hechtenis zijn genomen.

ZWOLLE, den 13. Januarij. De pleitrede ter weerlegging van de beschuldiging, dat de waardigheid en het gezag van Z. M. den Koning zou aangerand, en zijn persoon zou gesmaad, gehoond of gelasterd zijn door een art. in den *Utopisch Politischen Snelwagen*, waarin de troonrede was beoordeeld, uitgesproken door den Hr. Mr. *J. H. G. Boissevain*, Advokaat te Arnhem, voor de Arondissements-regtbank alhier, voornamelijk ten betooge, dat de koning niet wordt getroffen door het oordeel over eene daad van Regering, is thans afgedrukt, en ziet het licht als eerste Nommer van den tweeden jaargang van den *Snelwagen*, doch is tevens afzonderlijk verkrijgbaar gesteld.

In de voorrede zegt de Schrijver:

By ontstentenis van een meer verdienstelyk ambtgenoot de taak dezer verdediging aanvaardende, en nog op den dag, waarop de dagvaarding beteekend werd, de verzekering ontvangende, dat er geen gevolg aan deze strafvordering zou gegeven worden, heb ik in alleryl myne denkbeelden op het papier gesteld. Had ik tyd gehad myne denkbeelden te regelen, tot rypheid te brengen, het delectus facere *er op toe te passen — deze rede ware de helft korter, en ook de helft beter geworden.*

Reeds de gespannen aandacht, waarmede de teregtzitting door het talrijk publiek ten einde toe werd bijgewoond, is deze verontschuldiging voorgekomen, en mogt zij al voor het pleidooi als uitgesproken rede eenige gelding gehad hebben, als lectuur behoeft het dezelve geenszins. Niettegenstaande het onderwerp dezer dagen zoo veel besproken is zal niemand het geschrift onvoldaan uit de handen leggen, hetwelk zich zoo door de keuze der behandelde punten, als door de bedaarde overtuigende en boeijende wijze van behandeling der hoogst belangrijke stoffe ruimschoots aanbeveelt.

— Uit Kampen schrijft men, dat de heer *K. van Hulst*, uitgever van de *Kamper Courant* en van den *Politischen Snelwagen*, die tot eene correctionele gevangenisstraf van 2 jaren en de kosten is veroordeeld, als hebbende den koning gehoond en gelasterd, van dit vonnis in hooger beroep is gekomen.

— Als eene bijzonderheid van het zachte weder, berigt men ons, dat reeds den 13. dezer bij Breda 2 oijevaars zijn gezien. Men wil daaruit afleiden, dat wij ons met een vroeg voorjaar kunnen verheugen. Kan dit ook een wenk zijn voor de de landbouwers, om vroegtijdiger dan anders zich met de bebouwing van den grond bezig te houden.

VLISSINGEN, den 21. Januarij. Heden werd uit het te voren gemaakte twaalftal van Predikanten, ter vervulling der vacature, ontstaan door het vertrek van Ds. *J. H. Bösken* naar Utrecht, het volgende viertal vervaardigd. D. D. *H. Ganndum*, te Scheveningen; *C. A. Kam*, te Oost- en West-Souburg; *P. N. Zynen PJz.* te ter Heijde aan Zee, en *J. M. Loois*, te Babijlonienbroek. De laatste bij herstemming tegen Ds. *F. C. van der Ham*, Predikant te Veenendaal.

INGEZONDEN STUKKEN.

HOUW VAST!

Men leest in de physiologie van 's Gravenhage, (die in der tijd als een berstende bom midden in de re-

EEN NIEUWJAARSDAG

op het paleis van St.-Cloud.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

« Ik wil worden wat papa is; ik wil twee groote gouden epauletten hebben en eenen grooten sabel, die goed scherp is."

« Maar, wat zult gij daarmede doen?"

» Ik zal er al de vijanden mee doodslaan."

« Zoo, zoo! maar ik hoop, eer gij zoo ver komt, dat er geen meer zullen zijn."

« En dan – vervolgde de knaap – wensch ik een fraai rood lint om den hals te hebben, even als papa, met een mooi groot eerekruis. Dat staat fraai! – Maar geen sieraad zoo als dit." – Onder het uitspreken dezer laatste woorden rukte hij de ster van suiker, die hij op de borst had, los, en kraakte ze tusschen de tanden.

« Dat is geheel iets anders – hernam de keizer – gij loopt wat te veel vooruit. Hoe oud zijt gij nu?

« Als mama jarig is, dan word ik negen jaar."

« Welnu, over een twintig jaar hoort gij."

« Neen neen, ik wensch dit veel vroeger. Papa heeft mij gezegd, dat ik met mijn achttiende jaar officier zal zijn."

« Dat komt, omdat uw papa u naar zichzelven afmeet. Bovendien hangt dit alles van uw gedrag af. Intusschen, zie daar als uw sabel gebroken is koop dan een andere."

Dit zeggende, nam Napoleon een veertig francs stuk uit zijn zak, en gaf het Achilles. Daarop gaf hij hem weder verlof om met zijne makkertjes te spelen, doch beval hun wat minder gerucht te maken, als het mogelijk was.

« Vaarwel, mijne vriendjes – zei de keizer, hen verlatende – vermaakt u wel; maar vooral geen oorlog in ernst, dat verbied ik u ten strengste."

« Negen jaren waren verloopen. Het was in het begin van 1814. Europa, dat grootelijks aan Napoleons bevelen gehoorzaamde, was tegen hem opgestaan. Het groote leger had wonderen gedaan. Na evenveel overwinningen als veldslagen, kwam de keizer, magtig door den uitslag van elken dag, zich den 6. maart te Craone, als het ware in het midden de Russische bivouacs, legeren, die zich op alle hem omringende punten bevonden.

Daar nam hij zelf, gedurende den nacht, verschillende vijandelijke stellingen waar, en den volgenden dag maakte zich, met het aanbreken van den morgen, het geheele leger tot den aanval gereed. Ten acht ure kondigde het gejuich der soldaten de tegenwoordigheid des keizers aan. De strijd nam een' aanvang. Het uitsluitend bezit eener vlakte, gedurig ingenomen en weder verloren, was het, waarvan de uitslag van dezen gedenkwaardigen dag afhing.

De groote moeijelijkheid bestond daarin, om, na er zich meester van te hebben gemaakt, er meester van te blijven. Het was vier ure. Reeds begon de zon ter kimme te neigen, en nog was er niets beslist. Napoleon wierp een blik op de oude garde, die achter hem stond, en van ongeduld brandde. – Hij had slechts één woord te bevelen, en alles ware in een oogenblik geëindigd: Hij was welligt op het punt, om dit woord uit te spreken, toen een aide-de-camp met losson teugel kwam aanrennen, en riep. « De keizer? ..... de keizer? ... Waar is de keizer? ..."

Napoleon komt uit de, hem omringende stafofficieren te voorschijn, geheel met slijk overdekt, want een oogenblik te voren was hij met zijn paard in een sloot gevallen.

« Wat wilt gij? – zegt hij – hier ben ik! Wat wilt gij?"

« Sire! – vervolgt de aide-de-camp, van zijn paard stijgende, – « wij zijn meester van de vlakte."

« Eindelijk!" – roept de keizer, de armen ten hemel heffende – « breng mijn paard."

« En terwijl Roustan den stijgbeugel vasthield, ging hij voort

gidentie vind, en waarvan men nu eerst van den schrik begint te bekomen nu dezelve haast vergeten is), men leest dan in die physiologie, dat het paleis van een van 'skonings zonen zoo bouwvallig is, dat het schijnt als of de eene steen den anderen toeroept: *houw vast!*

Ik heb mij in der tijd van de waarheid hiervan overtuigd, immers ik heb zoo als velen het zwak mij het liefste te bemoeijen met dat wat mij het minste aangaat, een zwak dat welligt een familie-zwak is, overgeërfd van zeker hoog ambtenaar die ook een verlid mijner familie is, (dit in het voorbijgaan) de nabuurschap mijner woonplaats tot de residentie maakt het mij bovendien steeds gemakkelijk, zoo over alles een oog te houden en er het mijne van te denken.

Ik heb later begrepen dat het nuttig zijn kan, zich ook met die zaken te bemoeijen, waarbij men veel, zeer veel belang heeft, en dit is in de eerste plaats met de wijze waarop het land geregeerd, dat wil thans bij ons zeggen: *naar den duivel geholpen wordt.* En wie zouden thans de oogen niet open gaan, nu het zoo grof toegaat, zelfs het *Handelsblad*, dat anders, zoo veel slechts eenigzins mogelijk, partij voor het bestuur trekt, zegt nu dat de ministers niet doen dan nu en dan de doos van Pandora voor den lande openen.

Ook ik voel mij als zoo velen opgewekt, mijne toevlugt te nemen tot de vrije drukpers, en door het openbaar maken mijner gedachten, op den volksgeest te helpen werken; geloof mij landgenooten, gij die niet verblind genoeg zijt, thans met uwe regering te vreden te zijn, uw getal groeit aan, het wordt talrijk als het zand der zee, en in dezelfde mate, neemt natuurlijk de partij der regering af; ik beoordeel het slechts naar mij zelven en zoo vele mijner vrienden, vroeger ijverige aanhangers der regering, worden wij later onverschillig, toen vijandig aan dezelve, en thans is het zoo ver dat ik begin mijn hart in de liberale couranten lucht te geven, en hoe komt dit? Wel zij maakt het er naar, die regering!

Wat is het gevolg van al wat zij doet? zij ondermijnt zich zelven, en is in de achting van het volk reeds zoo veel gedaald, dat zij eene bouwvallige regering kan genoemd worden, die ten ondergang neigt; immers wat is eene regering die geen steun bij het volk vindt? kan zij zich zelven in kritieke oogenblikken in stand houden? immers neen, eene regering die geen steun bij de natie vindt, die zich integendeel den haat en de minachting van de natie heeft op den hals gehaald, valt bij den eersten schok, even als het bouwvallige paleis, waarvan wij in den aanvang spraken, staan blijft ja, zoo lang het door geene stormen geschokt wordt, bij den eersten storm den besten echter, stort elk gebouw in dat geen genoegzamen steun in zich zelven bezit, vooral als de eigenaar het moedwillig van uiterlijke steunsels berooft.

Dit is door den thans zoo welbekenden, en de algemeene deelneming der natie zoo zeer genietenden D. D. ten klaarste aangetoond in eene brochure, getiteld *De val der Nederlandsche regering*, reeds ten vorigen jare bij CAMPAGNE te Tiel uitgegeven, en welke verdient meer algemeen bekend te worden; welligt komen wij nog nader op gemelde brochure terug.

Het meergemelde bouwvallige paleis laat zich in meer dan een opzigt met onze regering vergelijken, want even als het een gewoon heeren huis is, dat men voor een paleis wil doen doorgaan, doch dat er nooit voor in de wieg gelegd is, zoo willen onze ministers onze regering zoo veel mogelijk voor eene alleenheersching doen doorgaan, en dat nog wel de tegenwoordige regering van de voormalige vrije republiek der Vereenigde Nederlanden, waarover VOLTAIRE aan het lid der Staten-Generaal VAN HAREN, onder anderen den volgenden dichtregel rigtte:

« *La grandeur d'un Batave, est de vivre sans maître*" (1)

en welke republiek thans eenen constitutioneelen Koning bezit, die zij bemint en hoogacht; doch waarvan zij het betreurt dat hij zich door ministers omringt welke nooit voor ministers eens constitutioneelen Konings in de wieg gelegd zijn, welke zich als ambtenaren eens alleenheerschers schijnen te beschouwen, en eenmaal beweerd hebben, dat wij wel ministers maar geen ministerie bezitten, en dat in eenen constitutionelen staat!

Ministers die van onzen geëerbiedigden Koning *een autokraat* trachten te maken, die elk vervolgen laten die de regeringsdaden gispt; ministers die zich achter den persoon des Konings verschuilen, en den Koning vooruitschuiven ter verantwoording hunner daden; ministers die, wetende hoe elk Nederlander, aan alle aristocratie van nature een afkeer heeft, er de liefde tot ORANJE en de eendragt in den lande aan wagen, om hunne ongelukkige denkbeelden door te drijven, — zulke ministers zijn Russisch of Turksch, het zijn geene ministers in *Nederlandschen zin*, *de texianen* mogen ons van dien *zin* diets maken wat zij willen.

(1) Zie zijne *Epitres*, *stance XII.*

Om op onze vergelijking met het bouwvallige gebouw of zoogenaamd paleis terug te komen, zoo bouwvallig als onze regering, dit is boven besproken, even antiek, middeleeuwsch dit gebouw is, even antiek middeleeuwsch is onze regering, bang voor verbouwing, voor verandering. Even ongeschikt dit gebouw welligt is voor verandering, en even weinig het zoude kunnen verdragen dat er veel aan gebroken werd, even weinig verdraagt dit onze regering, die zeer wel schijnt te weten, dat den aanvang van verbouwing; de geheele afbraak van haar bouwvallig aanzijn zou noodzakelijk maken; wij weten immers alle bij ondervinding hoe het gaat als men aan bouwvallige zeer bouwvallige huizen aan het afbreken gaat, er blijkt dikwijls onder dit breken dat er niets is dat deugt, niets dat verdient op zijne plaats te blijven; — even zoo de leden der regering, en zij schijnen hiervan zoo innig overtuigd te zijn, dat zij even als de steenen van meergemeld paleis, elkander steeds toeroepen:

« *Houw vast!*"

DELFT, Januarij 1846. S.

LETTERNIEUWS.

Het is tegenwoordig de gewoonte, de eeuw, waarin wij leven, met allerlei benamingen en titels te bestempelen, hetzij men het oog hebbe op den toestand van verlichting en beschaving in het algemeen, gedurende dat tijdvak, of op de rigting, die kennis en wetenschap in dien tijd genomen hebben, of op de vernietiging van het denkbeeld van tijd en ruimte, door de versnelde gemeenschap te land en ter zee, of op de belangrijke verschijnselen, die er in den godsdienstigen staat van Europa vooral zich hebben opgedaan; en zoo men zoo al spreekt van de eeuw van vooruitgang, der snelheden, van gisting en botsing, enz., enz., dan mogt men er wel eene benaming bijvoegen, die zij niet ten onregte dragen kan, namelijk die, van de eeuw der ondernemingen. — Van de reusachtige spoorwegnetten, van de ontginning van geheele streken, vroeger onder de golven, bedekten gronds, van de Theemstunnel en de droogmaking der Haarlemmer meer, tot in de kleinste takken van industrie, handel, fabriekwezen en handteeringen heerscht een moed, een ijver, eene zucht tot uitbreiding en voortgang, en een geest van concurrentie, die tot groote en goede uitkomsten leidt, zoo wel in het groote als in het kleine, hoewel bij de worsteling van zoo vele, bijna in elkander grijpende ligchamen, hier en daar wel eens een enkel individu verloren gaat. — Ook de drukpers deelt niet weinig in dezen algemeenen geest der eeuw: penningmagazijnen, zak-uitgaven, museums, bloemlezingen, albums, honderden periodieke werken, maand-, week-, dag-, morgen- en avondbladen, overstroomen ons van alle zijden, en, als men de aankondigingen in de dagbladen naslaat, zou men waarlijk bijna geneigd worden zich overtuigd te houden, dat het de redelijke pligt van ieder huisvader was, om zich aan alle die superbe, dolgoedkoope editiën doodarm te koopen, omdat men toch door minder te betalen dan de helft van de waarde *ryk* worden moet. — Van een dezer veelvuldige ondernemingen nu kwam ons dezer dagen een eerste nummer ter hand, waarvan wij met ruimte een gunstig verslag geven kunnen. Wij bedoelen daarmede DE ECHO DER BESTE BUITENLANDSCHE SCHRIJVERS, die te Zalt-Bommel bij den Boekhandelaar J. P. CROL zal worden uitgegeven en waarvan het eerste nummer op den 1. januarij dezes jaars verscheen; een periodiek werkje, waarvan zesentwintig nummers een jaargang zullen uitmaken, inhoudende ongeveer 4500 bladzijden, voor den prijs van *f* 13,00. — Dit eerste nummer bevat den aanvang van DE RIDDER DE MAISON-ROUGE, een romantisch verhaal van ALEXANDER DUMAS. Wij kunnen over de waarde van dit werk, naar het begin, moeijelijk oordeelen, maar des schrijvers naam deed ons eenen goeden dunk opvatten en bij de lezing vonden wij ons tot nu toe in onze verwachting, omtrent zijn aangenamen verhaaltrant, niet te leur gesteld. De vertaling is over het algemeen zeer goed, en slechts weinige drukfouten ontsieren het boekske. Wat de uitvoering betreft, deze aarselen wij niet uitmuntend te noemen, een nette, zuivere, niet al te kleine letter, zeer fraai papier en een zindelijk en behagelijk uiterlijk lokken ons tot lezen en koopen, terwijl het formaat deze boekjes ten hoogsten bruikbaar maakt op de wandeling, in schuiten en diligences, enz., enz. De uitgever verontschuldigt zich in een bijblaadje over een paar punten, waarin het uitgegeven nummer van de deswege gedane aankondiging verschilt, namelijk dat hier een ander werkje wordt geleverd dan het beloofde « *de Ridder de Rohan*," en ten tweede dat hetzelve slechts 135, in plaats 160 à 200 bladzijden bevat. Het eerste, omdat de heer FUNAR te 's Gravenhage onder een anderen titel reeds eene vertaling van dat werk gegeven heeft en de kieschheid van den uitgever der Echo hem nu verbood, eene goedkoopere uitgave daarvan te verspreiden, een beginsel dat voorzeker ieder regtschapen mensch met ons huldigt; — het tweede zonder bepaalde reden.

Wij noodigen den uitgever in zijn belang, zoo veel mogelijk te zorgen voor eene gelijkmatige verdeeling van het getal bladzijden, opdat hij niet nu eens te weinig, dan eens te veel geve, en waarschuwen hem vooral om niet in navolging van sommigen, zoo als zij ten minste zelf zeggen, op hunne wijze, « meer te geven, dan hij belooft." — Bekwame medearbeiders worden er genoemd en dit is mede eene belangrijke aanbeveling, zoodat wij dit net, aangenaam en gemakkelijk werkje, waarvan ieder nummer slechts op 50 cents komt, aan het lezend publiek gerustelijk aanprijzen.

MENGELINGEN.

HOE MEN IN SOCIETEITEN EN KOFFIJHUIZEN OVER SOMMIGE VRIJZINNIGE BLADEN SPREEKT.

De ministeriele zegt: « het is schande!"
De man der behoudende partij: « 't is te erg!"
De neutrale: « jongens! jongens!"
De onnadenkende: « het is aardig!"
De spotvogel: « raak!"
De liberale: « ferm zoo!!"
En Jan Salie roept: « JAN, schenk eens in!"

OP ††††

(bij de thans weder heerschende Veeziekte.)

De sterfte neemt steeds toe bij het gehoornd vee;
Gaat deze ziekte door zoo sleept ze X, wis meê.
Waar ik in zijne plaats, 't stond vast ik zou niet dralen,
'k Liet uit voorzigtigheid straks een Notaris halen;
Want zoo het deze kwaal op horens heeft gelaân,
Dan staat het zeker vast, dan moet ook X. er aan.

Q.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Januarij. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Triton, J. Kuperis, Marseille, stukgoed; Gustaaf, L. Jepsen, Rio-Janeiro, koffij; le Joseph, P. Fiand, Nantes, boonen; St-Aubin, C. Bojije, Hedon, rogge; Julie Zoe, P. Gierat, Nantes, boekweit; Mathilda Margaretha, G. van der Velde, Bergen, stokvisch.

Voor Gend bestemd:

Die Hoffnung, J. C. Willers, Bartholm, tarwe.

Naar zee.

Van Gend gezeild:

De Maria, N. H. Svarrar, ballast, Fanoo.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

22 Januarij 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844)	f 1.100	W. Paardenboonen	f 7.00
N. dito dito	– 10.00	W. Gr. Erwten	– 16.00
J. Walch. Tarwe (1844)	– 11.25	W. Witte dito	– 11.50
Nieuwe dito	– 10.45	Z. Paardenboonen	– 6.50
O. Rogge (1844)	– 9.20	Z. Gr. Erwten	– 12.00
N. dito	– 9.50	W. Koolzaad	– 11.00
Winter garst	– 5.30	Zomer dito	– 10.00
Zomergarst	– 5.00	Raapolie	f 40.50 p. v.
Haver	–	Patentolie	– 42.50 –
Boekweit	–	Lijnolie	– 32.00 –
W. Witteboonen	– 17.00	Lijnkoeken f . de st.	
Dito Bruineboonen	– 26.00	Raapkoeken a 82.00	1040 –

tot den aide-de-camp te spreken, die, doodsbleek, met bloed overspat, de kracht niet meer scheen te bezitten, om zich staande te houden.

« Wie heeft u gezonden? Is het de maarschalk of uw generaal?

« Sire!" – mijn generaal niet; hij is op de vlakte door de russische grenadiers gedood; en... ik zelf... ik...

Hij kan niets meer zeggen; zijne oogen sluiten zich. Hij wankelt en valt.

« Dat men de grootste zorg voor dezen officier drage," – zegt Napoleon op een bewogen toon;" hij is kapitein... wacht een oogenblik mijne heeren! .....

En het kruis van zijne borst losmakende, bukt hij, en legt het op de borst van den jongen aide-de-camp, die doodelijk gewond is. Deze spant zijne laatste krachten in; grijpt de hand van den keizer, en ze aan zijne lippen drukkende, zegt hij met eene afgebroken en zwakke stem.

« Sire! Ik sterf voldaan. Ik heb Uwe Majesteit, negen jaren geleden, te St. Cloud gezegd, dat ik dit kruis eenmaal waardig zou zijn te dragen. Sire! gij kent mij dan niet meer... Ik ben Achilles Zaluski... zeg aan mijn vader, dat ik zijner waardig ben gestorven – wat mijne zuster aangaat..." Dit zeggende boog hij het hoofd, zijne lippen bewogen zich nog, maar men hoorde niets meer.

Napoleon had hem al dien tijd met de uiterste oplettendheid gade geslagen, als wilde hij zich het verledene zoo veel mogelijk te binnen brengen. De laatste woorden van den jongen aide-de-camp ontroerden hem.

« Ja, edel kind! ik herinner mij alles" – sprak hij met eene door aandoening half gesmoorde stem. – « Te paard, mijne heeren!" voegde hij er met stemverheffing bij. Vervolgens het front van het eskadron der garde voorbij rijdende; riep hij uit:

« Zit-af! grenadiers! de veldslag is gewonnen!"

Hij vervolgde zijnen weg, gevolgd door zijne stafofficieren; en onder het herhaald geroep van « leve de keizer!" dat zich langs de geheele linie deed hooren.

Den volgenden dag werd het stoffelijk overschot van Achilles ter aarde besteld met al de eerbewijzingen, aan hem verschuldigd, die hun leven voor het vaderland offeren.

Twee dagen later, toen Napoleon zich gereed maakte om den geallieerden Reims te ontnemen, zag hij den generaal Zaluski, en deed hem tot zich roepen:

« Generaal" – zei hij hem, op een ernstigen toon, « uw zoon is op het veld van eer gestorven; weet gij dit?

« Sire! Men heeft het mij gezegd.

« Er leeft nog eene zuster, niet waar?

« Ja, Sire! ..." Zij bezat niets meer dan hem en mij.

« En mij" hernam Napoleon met levendigheid, « vergeet gij mij, generaal? Ik heb gisteren haar bewijs van toelating in het keizerlijke instituut te Ecouen onderteekend; ik belast mij met hare huwelijksgift. Haar broeder heb ik met de orde van het legioen van eer versierd."

« Ik dank u, Sire! ...." Maar mijn zoon! .... Ik heb geen zoon meer! ...."

Dit zeggende stroomde een vloed van tranen langs de wangen van den ouden Pool. Napoleon steeg met verbazing van zijn paard en reikte hem de hand.

« Kom, mijn arme Zaluski!" zeide hij, op eenen doordringenden toon," omhels uwen keizer; ook hij is ongelukkig!"

Op deze woorden viel de vader van Achilles in de armen van Napoleon, terwijl hij den vrijen loop gaf aan zijne tranen, die zijne stem bijna versmoorden.

De dochter van Zaluski kwam te Ecouen, en ging van daar spoedig naar het vorstelijk gesticht van St. Denis. Maar de keizer had den tijd niet om haar eene huwelijksgift te verleenen, zoo als hij gewenscht had, daar men hem zelf en binnen kort naar St.-Helena zond om een zoon, evenzeer beminnelijk als hij, te gaan beweenen. De nagedachtenis van Achilles is nog altijd levendig voor den geest zijner hem betreurende zuster.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBEN.